

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce PANDA PRAHA s.r.o.**, se sídlem Roháčova 37, Praha 3, *zastoupeného JUDr. Janem Szewczykem, advokátem, se sídlem Kaprova 11, Praha*, proti **žalovanému Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2013, čj. 226/1.30/13/14.3

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2013, čj. 226/1.30/13/14.3 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Jana Szewczyka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 20. 5. 2013 ke Krajskému soudu v Ostravě a dne 3. 7. 2013 postoupenou Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2013, čj. 226/1.30/13/14.3 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 18. 12. 2012, čj. 15747/6.71/12/14.3, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti podle § 140 odst. 1 písm. c) a d) zákona o zaměstnanosti a byla mu uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč. Součástí žaloby učinil žalobce návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a požadoval, aby mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2013, čj. 57 A 59/2013-76, nebyl žalobě přiznán odkladný účinek.

3. Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (*dále jen „oblastní inspektorát práce“*) ze dne 18. 12. 2012, čj. 15747/6.71/12/14.3 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*) byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že „*umožnil výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, tedy umožnil výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah fyzickým osobám V.H.N., nar. ... , státní příslušnost Vietnam a V.Ch.V., nar. ... , státní příslušnost Vietnam, pracujícím v době kontroly Celního úřadu Plzeň dne 14.2.2012 pro účastníka řízení v provozovně účastníka řízení restauraci PANDA na adrese Radčická 2861/2, 301 00, Plzeň - Jižní Předměstí, při přípravě jídel - kuchařských pracích.*“ Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že „*porušil ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb. tím, že nesplnil povinnost písemné informace u příslušné krajské pobočky Úřadu práce o nástupu do zaměstnání nejpozději v den nástupu k výkonu práce v případě zaměstnanců P.V.D., nar. ... , státní příslušnost Vietnam a N.D.Q., nar. ... , státní příslušnost Vietnam, pracujících pro účastníka řízení minimálně v době kontroly CÚP dne 14.2.2012 v provozovně účastníka řízení restauraci PANDA na adrese Radčická 2861/2, 301 00, Plzeň - Jižní Předměstí, při přípravě jídel - kuchařských pracích na základě pracovních smluv uzavřených dne 1.1.2012 s nástupem výkonu práce dnem 1.1.2012.*“ Rozhodnutí o správním deliktu podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti žalobce v žalobě nenapadal.

II. Důvody žaloby

4. Žalobce označil výrok napadeného rozhodnutí za nesprávný a nezákonný z následujících skutkových a právních důvodů (žalobní body). Žalobce měl za to, že z jeho strany nedošlo k porušení zákona o zaměstnanosti. Nedošlo tak k umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že dle ust. § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti se nelegální práci rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, kdy znaky závislé práce jsou uvedeny v ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce. Definiční znaky závislé práce musejí být splněny kumulativně, tedy musí být prokázáno, že práce je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance; práce je vykonávána jménem zaměstnavatele; práce je vykonávána dle pokynů zaměstnavatele; je prováděn osobní výkon práce zaměstnancem; Dle žalobce nebyly v daném případě naplněny definiční znaky závislé práce a tudíž skutkový a právní závěr žalovaného je nesprávný. Naopak skutkové okolnosti, zjištěné na základě neúplného dokazování, vedou k závěru, že v daném případě se jednalo o obchodně závazkový právní vztah, založený v souladu s obchodním zákoníkem, konkrétně v souladu s ust. § 536 a následujících obchodního zákoníku, upravujících podmínky smlouvy o dílo.

5. Žalobce zdůraznil, že i přesto, že oba jmenovaní cizinci se v době prováděné kontroly nacházeli v provozovně žalobce, neznamená to, že vykonávali práci ve vztahu podřízenosti

zaměstnance vůči zaměstnavateli. Žalobce nikdy těmto osobám neudílel pokyny pro výkon práce. Tyto osoby byly jednak členy sdružení, založeného ve smyslu ust. § 829 a násl. občanského zákoníku, založeného na základě Smlouvy o sdružení za účelem poskytování specializovaných a pomocných služeb, souvisejících s provozem restauračních zařízení a specializované hostinské činnosti, zaměřené na asijskou kuchyni. Sdružení používá název SDRUŽENÍ PANDA GASTRONOMIE SERVIS. Žalobce uzavřel dne 1.2.2012 s tímto SDRUŽENÍM Smlouvu o dílo, kde žalobce vystupuje jako objednatel. Předmětem smlouvy o dílo byl závazek SDRUŽENÍ jakožto zhotovitele zajišťovat pro objednatele úklidové práce v prostorách provozovny objednatele a specializovaná výroba pokrmů asijské kuchyně. Předmětem smlouvy o dílo byla tedy činnost, naplňující účel sdružení. Ze smlouvy o dílo vyplývá, že zhotovitel zhotovoval předmět díla samostatně, bez jakýchkoliv konkrétních zásahů ze strany objednatele. Nejednalo se v žádném případě o závislou činnost ani o zastřený pracovní vztah. Objednatel řádně zaplatil zhotoviteli za provedené dílo a to na základě vystaveného daňového dokladu ze dne 30.1.2012. Předmět díla je dle názoru žalobce dostatečně určitý a přesně specifikovaný. Členové sdružení tedy vystupovali v rámci smluvního vztahu jako rovnoprávní účastník smluvního vztahu a dle svého vlastního uvážení vykonávali činnost v souladu se smlouvou o dílo. Členové sdružení činnost nevykonávali jménem žalobce, nýbrž svým jménem a na své nebezpečí jako zhotovitelé ve smyslu ust. § 537 obchodního zákoníku. V tomto ohledu je závěr žalovaného nesprávný. Dle ust. § 537 odst. 3 obchodního zákoníku postupuje zhotovitel při provádění díla samostatně a není při určení způsobu provedení díla vázán pokyny objednatele, ledaže by se k jejich plnění výslovně zavázal. Dle čl. III. písm. c) smlouvy o dílo se zhotovitel výslovně zavázal k provádění díla dle pracovního postupu a časového harmonogramu určeného objednatelem a dle potřeby objednatele. Tato okolnost je tedy rovněž v souladu se zákonnými ustanoveními, upravujícími podmínky smlouvy o dílo.

6. Žalobce uvedl, že se neztotožňuje se závěrem správního orgánu, že práce kuchařů je typická závislá práce, kterou lze dle ust. § 3 zákoníku práce vykonávat výlučně v základním pracovněprávním vztahu. Ve výsledku dokazování v rámci správního řízení nemá opory závěr správního orgánu, že osoby V.H.N. a V.Ch.V. byly vůči účastníkovi řízení ve vztahu podřízenosti jako zaměstnanci vůči zaměstnavateli. V rámci správního řízení nebyly shora uvedené osoby ani vyzvány k podání vysvětlení a žalovaný tak vyvozuje skutkové a právní závěry na základě svých spekulací a domněnek, aniž by tyto skutečnosti měly oporu v provedeném dokazování. Z provedeného dokazování, zejména pak z protokolu o podaném vysvětlení, sepsaném podle ust. § 30 zákona č. 13/1993 Sb. s M.P. naopak vyplývá, že osoby V.H.N. a V.Ch.V. vykonávají činnost - provádějí dílo od počátku platnosti a účinnosti smlouvy o dílo, tedy od 1. 2. 2012. Předmět díla je ve smlouvě o dílo jednoznačně specifikován v čl. II. smlouvy o dílo. Dle ust. § 536 odst. 2 obchodního zákoníku se dílem rozumí mimo jiné „hmotně zachycený výsledek jiné činnosti“. Za tuto jinou činnost lze nepochybně považovat jak úklidové práce v provozovnách objednatele, tak specializovanou výrobu pokrmů asijské kuchyně.

7. Nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že by byl naplněn definiční znak závislé práce a to výkon práce dle pokynů zaměstnavatele. Naopak z provedeného dokazování je zřejmé, že členové Sdružení vykonávali předmět díla zcela samostatně a žádné pokyny od žalobce nikdy v tomto ohledu neobdrželi. Správní orgán v tomto ohledu neprovedl dostatečné dokazování

a své závěry opírá pouze o ničím nepodložené spekulace a úvahy. Z provedeného dokazování, zejména z podání vysvětlení na dotaz celního úřadu, týkajícího se kontroly činnosti osob, které dílo vykonávají, vyplývá opak. M.P. bylo celnímu úřadu vysvětleno, že kontrola provádění díla je realizována průběžně v souladu s podmínkami uvedenými ve smlouvě o dílo. Průběžná kontrola provádění díla a plnění podmínek smlouvy o dílo ze strany objednatele vůči zhotoviteli, je standardním mechanismem smlouvy o dílo a účastník na tomto neshledává nic, co by bylo možno považovat jako vztah nadřízenosti a podřízenosti. Dle ust. § 550 obchodního zákoníku je objednatel oprávněn kontrolovat provádění díla. Zjistí-li objednatel, že zhotovitel provádí dílo v rozporu se svými povinnostmi, je objednatel oprávněn dožadovat se toho, aby zhotovitel odstranil vady vzniklé vadným prováděním a dílo prováděl řádným způsobem. Pokud jde o cenu za provedení díla, toto je rovněž jednoznačně stanoveno ve smlouvě o dílo a to v čl. IV. smlouvy o dílo. Odměna za provádění díla je stanovena jako pevná částka a dále jsou ve smlouvě specifikované platební podmínky, kdy objednatel cenu díla platil zhotoviteli na základě řádné fakturace, což bylo správnímu orgánu doloženo. Dle ust. § 546 odst. 1 obchodního zákoníku je objednatel povinen zhotoviteli zaplatit cenu dohodnutou ve smlouvě nebo určenou způsobem stanoveným ve smlouvě. Tato podmínka byla rovněž v daném případě splněna a ze strany objednatele byla za provádění díla cena díla řádně vyplacena. Skutečnost, že suroviny, výrobní prostředky a vybavení nakupuje účastník řízení, není v rozporu s ustanovením § 539 obchodního zákoníku, ale naopak v souladu s tímto ustanovením. Dle ust. § 539 odst. 1 obchodního zákoníku je objednatel povinen předat zhotoviteli věci k provedení díla v době určené ve smlouvě, jinak bez zbytečného odkladu. V pochybnostech se má za to, že o cenu těchto věcí se nesnižuje cena za provedení díla. Skutečnost, že zhotovené dílo, v tomto případě pokrmy asijské kuchyně byly následně předávány dalším osobám (servírkám a číšníkům), nemůže vést k závěru, že se jedná o závislou práci. Je pochopitelné, že zhotovené dílo bylo následně předáváno objednateli, resp. zástupcům objednatele. Skutečnost, že objednatel zajistil ve svých prostorách pro zhotovitele sociální zařízení, nemůže vést k závěru, že se jedná o výkon závislé práce. Naopak je naprosto běžné u mnohých smluv o dílo (např. ve stavebnictví), kdy objednatel pro zhotovitele sociální zařízení zabezpečuje, zejména pokud se dílo zhotovuje u objednatele.

8. Žalobce se neztotožnil s právními úvahami správního orgánu, týkajícími se účelu sdružení dle ust. § 829 a násl. občanského zákoníku. Dle právního názoru oblastního inspektorátu práce účel daný v předmětné smlouvě o sdružení ze své povahy trvalé a časově neomezené činnosti odpovídá předmětu podnikání osoby - podnikatele, nikoliv však účelu ve smyslu ust. § 829 a násl. občanského zákoníku, kterého má být dosaženo přičiněním se několika smluvně sdružených osob. Pokud bychom připustili tento právní názor správního orgánu, pak by musela být například postavena mimo zákon činnost většiny advokátů, kteří vykonávají advokacii ve sdružení ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 14 zákona o advokacii, který výslovně odkazuje na úpravu sdružení dle § 829 a násl. občanského zákoníku. Je nepochybné, že sdružení pro společný výkon advokacie svou povahou odpovídá trvalé a časově neomezené činnosti, přičemž na tomto stavu není shledáváno cokoliv nezákonného. Z tohoto je zřejmé, že závěry správního orgánu o povaze sdružení jsou zcela nesprávné.

9. Jediné, co je možno žalobci vytknout je skutečnost, že ve smlouvě o dílo nedopatřením nebylo uvedeno IČ osoby, která za zhotovitele smlouvu o dílo podepsala. Je

skutečností, že sdružení není právnickou osobou. Všichni členové sdružení jsou však podnikatelskými subjekty a jsou oprávněni k činnosti, která je předmětem smlouvy o dílo. Tato skutečnost vyplývá ze samotné smlouvy o sdružení, která byla správnímu orgánu v rámci dokazování předložena. Z čl. IV. smlouvy o sdružení jednoznačně vyplývá, který člen sdružení je dle smlouvy oprávněn k výkonu společné činnosti. Osoba V.Ch.V., IČ: 27621693 je dle dohody účastníků sdružení oprávněna k provádění a zajišťování zejména úklidové činnosti. Osoba V.H.N., IČ: 28469461 je oprávněna dle smlouvy o sdružení zajišťovat a provádět zejména specializovanou gastronomickou činnost. Dle čl. IV. odst. 2 smlouvy o sdružení ustanovení odst. 1 nevylučuje, aby v průběhu společné činnosti byl způsob jejího výkonu určen dohodou účastníků jiným způsobem.

10. V rámci správního řízení nebylo dle názoru žalobce provedeno dokazování v potřebném rozsahu, který je nezbytný pro správné zjištění skutkového stavu. Ve věci nepodali vysvětlení samotní členové sdružení, kteří plnili podmínky smlouvy o dílo. Tyto osoby by se mohly podrobně vyjádřit ke všem skutkovým okolnostem, zejména pak k tomu, zda v daném případě jsou kumulativně naplněny definiční znaky závislé práce, tedy zda práci vykonávali ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, zda práci vykonávali jménem zaměstnavatele a konečně zda práci vykonávali dle pokynů zaměstnavatele. K prokázání svých tvrzení navrhoval žalobce provést důkaz výsledkem svědků: M.P., V.Ch.V. a V.H.N. (u všech uvedeny generálie). Žalobce uzavřel, že správní orgán dospěl k nesprávnému závěru o tom, že osoby V.Ch.V. a V.H.N. vykonávaly u žalobce závislou práci a tím žalobce umožnil výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti a dopustil se tak správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Zopakoval svoji argumentaci z odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že setrvává ve svém závěru, že posuzovanou činnost nebylo možné hodnotit jinak, než jako závislou práci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

12. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

13. Žaloba je důvodná.

Právní hodnocení

14. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti *právníká osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Podle § 5 písm. e) bod 1 téhož zákona se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci, výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.*

15. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce *závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 tohoto ustanovení závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*

16. Pro posouzení dané právní věci jsou podstatné závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.2.2014, čj. 6 Ads 46/2013-35 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3027 v č. 5/2014). Rozsudek Nejvyššího správního soudu byl publikován s následujícími právními větami: „I. Společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. II. Odměna sice nepředstavuje samostatný definiční znak závislé, resp. nelegální práce, avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“

17. Na uvedené závěry Nejvyššího správního soudu navazují závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2014, čj. 3 Ads 111/2013-31 (dostupném na www.nssoud.cz), kde je po té, kdy je citováno z rozsudku ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35 uvedeno: „Z výše uvedeného je zřejmé, že i soustavností vykonávané činnosti se musí správní orgány v případě posuzování nelegální práce zabývat. V dané věci na prvý pohled nic nenasvědčuje tomu, že by J. K. vykonávala práci soustavně. Právě naopak. Z vyjádření ostatních zaměstnanců, i z její vlastní výpovědi, je zřejmé, že se jednalo o činnost v řádu několika hodin. Ani další skutečnosti nenasvědčují delší době trvání zjištěné činnosti. P. K. neznala systém evidence pracovní doby a neměla základní informace o mzdě a její výplatě. Takové informace by jako děle pracující zaměstnanec vědět musela. Bylo by ostatně povinností zaměstnavatele (a tomu odpovídajícím právem zaměstnance) jí tyto informace sdělit (§ 31 zák. práce). Nejvyšší správní soud si je vědom, že je často velmi složité soustavnost nelegální práce prokázat, neboť kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné. To však neznamená, že by měla kontrola na prokázání tohoto znaku rezignovat úplně, spokojit se statickým zjištěním přítomnosti nějaké osoby na pracovišti a jen z toho dovozovat dynamický faktor, trvání určité činnosti. Zcela jistě je možné

usuzovat na soustavnost vykonávané činnosti z informací získaných z výpovědí svědků (ať už ostatních zaměstnanců, či zákazníků), ze situace na místě a dalších okolností. S takto shromážděnými důkazy by mohla být následně konfrontována argumentace údajného delikventa. Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k důkazům, které naznačují, že nebylo vůli stran v práci mimo pracovněprávní vztah pokračovat. Z vyjádření p. K. je zřejmé, že se na žádných podmínkách, za kterých by měla v práci pokračovat, předem nedohodla. Stěžovatel s ní teprve následně pracovní smlouvu uzavřel.“

18. Dále je v rozsudku ze dne 12. 9. 2014, čj. 3 Ads 111/2013-31 uvedeno: „*Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že činnost J. K. nebyla z hlediska soustavnosti vůbec zkoumána, takže závěr správních orgánů o výkonu nelegální práce lze považovat za předčasný. Právě soustavnost vykonávané práce totiž může být znakovým, na základě něhož lze odlišit závislou činnost, respektive nelegální práci, od jednorázové občanské výpomoci, ověřování určitých předpokladů zájemce o práci či jiných druhů činnosti, které není možné za závislou práci považovat. Takovou činností může být v konkrétních případech právě také pracovní pohovor vykonávaný na pracovišti, jehož součástí je zkouška z konkrétních pracovních dovedností. Správný výběr zaměstnance je nepochybně klíčový pro řádný chod prakticky jakéhokoli provozu, a je proto přirozené, jestliže se zaměstnavatel snaží odhalit silné a slabé stránky zaměstnance již v průběhu výběrového řízení. Pro výběrové řízení je na jedné straně typické, že probíhá pouze omezenou dobu (zpravidla v řádu desítek minut až jednotek hodin) a na druhou stranu není výjimečné, že obsahuje výkon požadovaných činností prováděný pod dohledem zkušenějšího pracovníka, který hodnotí pracovní schopnost uchazeče o zaměstnání – tak tomu mělo být i v daném případě. Postihovat takovou činnost jako nelegální práci by odporovalo právu zaměstnavatele na výběr zaměstnance (§ 30 odst. 1 zákoníku práce) i hospodářským zájmům zaměstnavatelů, které ve svém důsledku dopadají i na zaměstnance. Nelze jistě vyloučit snahu zaměstnavatele zakrývat nelegální zaměstnávání osob, avšak taková praxe nemůže být konstatována na základě neúplného dokazování.“*

19. V rozsudku ze dne 12. 9. 2014, čj. 3 Ads 111/2013-31 Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*nečiní v posuzované věci žádné definitivní skutkové závěry, nic ani nenaznačuje o pravděpodobnosti určitých tvrzení, toliko s ohledem na zásady provázející oblast správního trestání zdůrazňuje nezbytnost řádného zjištění skutkových okolností, o nichž nebudou důvodné pochybnosti. To v daném případě splněno nebylo, neboť správní orgány se spokojily s jednostranným zjištěním a nevypořádaly se s námitkou, že J. K. se účastnila pouze pracovního pohovoru, byť spočívajícího též v ověření konkrétních dovedností přímo na pracovišti a v pracovní době, avšak tato činnost neobsahovala, v shora uvedeném smyslu, znaky závislé práce.“*

20. K tomu, aby bylo možné v konkrétním případě dospět k závěru, zda se jednalo o závislou, resp. nelegální práci, je nezbytné, aby byl skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, podle něhož *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

21. Zjištěný skutkový stav musí skýtat oporu pro jednoznačný závěr o tom, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tj. osobní výkon práce, soustavnost výkonu práce,

výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, existence podřízenosti. Pokud jsou pochybnosti o tom, zda jsou všechny tyto znaky naplněny je nezbytné tyto pochybnosti v důkazním řízení řádně vyvrátit.

22. Na řízení o správním deliktu je analogicky aplikovatelné ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Podle tohoto ustanovení orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede.

23. V řízení o správním deliktu tak jsou správní orgány odpovědné za náležité zjištění skutkového stavu věci a této své povinnosti nejsou zbaveny ani v případě, kdy je účastník řízení nečinný či dokonce v případě, kdy se ke spáchání správního deliktu dozná.

24. Ve správním spise je založen pod č. 10 protokol o podaném vysvětlení ze dne 17. 2. 2012, ve kterém je uvedeno, že byla kontrola u žalobce prováděna 6. 1. 2012 ve 13:00 hod. Vysvětlení podal dne 17. 2. 2012 Martin Pávek, který ke dvěma fyzickým osobám, jejichž činnost je předmětem posouzení soudu, uvedl, že „*V.H.N. a V.Ch.V. mají platná živnostenská oprávnění. V uvedené restauraci pracují na základě SOD mezi PANDA PRAHA s.r.o. a SDRUŽENÍ PANDA GASTRONOMIE SERVIS (SOD dokládám) a zároveň dokládám i Smlouvu o sdružení ze dne 1.2.2012 (16 ekonomických subjektů).*“ Dále je v podaném vysvětlení uvedeno, že dva jmenovaní „*mají jako hlavní náplň vaření a přípravu pokrmů, dále dle potřeby (úklid, obsluha zákazníků apod.)*“. K dotazu, jak dlouho v restauraci pracují, je uvedeno „*od začátku platnosti (1.2.2012) doložené SOD*“. K dotazu kdo za ně odvádí zdravotní a sociální pojištění, je uvedeno „*tyto dávky odvádí zřejmě samostatně*“. K dotazu, kdo kontroluje pracovní činnost těchto osob, je uvedeno „*průběžná kontrola provádění díla je dána v SOD, čl. V (já P.M. a T.N.T.)*“. Dále je uvedeno, že „*doba jejich práce je dána SOD, čl. III (denně od 10 do 21 hodin), přestávky v práci jsou na konkrétních osobách*“. K dotazu, jakým způsobem se stanovuje odměna za práci a jak probíhá finanční vyrovnání, je uvedeno „*toto je dáno v SOD, čl. IV. Je dána celková odměna za dobu trvání SOD (1800000,- Kč bez DPH), která je vyplácena v měsíčních zálohách (15000,- Kč bez DPH). Odměna není stanovena za jednotlivou produkci, ale je dána jako určitá částka za určité období*“. Dále je uvedeno, že „*suroviny nakupuje společnost PANDA PRAHA s.r.o., výrobní prostředky a vybavení patří rovněž této společnosti*“.

25. Dále je ve správním spise pod č. 11 založen protokol o kontrole na úseku zaměstnávání cizinců z 15. 8. 2012 sepsaný Celním úřadem Plzeň, kde je uvedeno kontrolní zjištění, že V.H.N. a V.Ch.V. (uvedeny generálie) „*pracovaly jako OSVČ na platné ŽL (předmět podnikání hostinská činnost) a na základě SOD ze dne 1.2.2012 (mezi PANDA PRAHA s.r.o. – SDRUŽENÍ PANDA GASTRONOMIES SERVIS)*. Oba jmenovaní jsou účastníky tohoto sdružení (viz. Smlouva o sdružení ze dne 1.2.2012 – příloha č. 6).“ Dále je uvedeno, že v době kontroly 14. 2. 2012 od 10:30 do 11:30 hodin) krom dalších dvou i výše

jmenované osoby „vykonávaly pracovní činnosti charakteristické pro stravovací zařízení, konkrétně přípravu pokrmů (všechny osoby byly oblečeny do zástěr, stály u sporáků a tepelně upravovaly na pánvích pokrmy). „ V protokole je zopakován výše uvedený text o podaném vysvětlení M.P. a následně je uvedeno: „Z výše uvedeného je zřejmé, že tato práce je vykonávána jako práce závislá ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně, za odměnu a je vykonávána v pracovní době na pracovišti kontrolovaného zaměstnavatele a na jeho náklady. Z výpovědi pana P.M. vyplývá i odpovědnost zaměstnavatele.“ Závěrem je konstatováno: „Vzhledem ke zjištěným skutečnostem kontrolní pracovník konstatuje, že v tomto konkrétním případě vykonávaly OSVČ (uvedeni dva výše jmenovaní) nejméně dne 2012-02-14 v době od 10:30 do 11:30 hodin na adrese ... závislou práci ve smyslu § 5 písm. e) odst. 1 zákona o zaměstnanosti.“

26. Žalobci bylo písemností z 11.9.2012 oznámeno zahájení správního řízení v dané věci. Sepsán byl dne 21.9.2012 protokol o dokazování listinou a seznámení s podklady pro rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, že těmito důkazy vztahujícími se ke dvěma výše uvedeným osobám byly protokol o podaném vysvětlení ze dne 17.2.2012, protokol o výsledku kontroly ze dne 15.8.2012, smlouva o dílo ze dne 1.2.2012, smlouva o sdružení ze dne 1.2.2012 a zálohová faktura č. Z012012 z 1.2.2012. Následně žalobce doplnil dokazování a předložil kopii priznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011, fakturu – daňový doklad ze dne 30.1.2012 na částku 150.000,- Kč, dodavatel SDRUŽENÍ PANDA GASTRONOMIE SERVIS, odběratel PANDA PRAHA s.r.o. a příjmový pokladní doklad č. 00001/2012 na tuto částku.

27. O uvedené důkazy byl v daném případě opřen závěr o spáchání správního deliktu žalobcem.

28. Podle § 44 zákona o inspekci práce není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, řídí se postup při výkonu kontroly podle tohoto zákona částí třetí zákona o státní kontrole.

29. Zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“) v ustanovení § 12 odst. 1 stanovil, že *povinností kontrolních pracovníků je zjistit při kontrole skutečný stav věci. Kontrolní zjištění jsou kontrolní pracovníci povinni prokázat doklady. Podle § 15 odst. 1 téhož zákona o kontrolním zjištění se pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. Podle § 15 odst. 2 zákona o státní kontrole se v protokole uvádí označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly, kontrolní zjištění, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili. Podle § 26 zákona o státní kontrole pro řízení podle tohoto zákona platí, s výjimkou § 18 tohoto zákona, správní řád.*

30. Z citovaných ustanovení zákona o inspekci práce a zákona o státní kontrole, ani z jiných ustanovení těchto zákonů nevyplývá, že by byla vyloučena aplikovatelnost ustanovení § 55 (důkaz svědeckou výpovědí) a § 137 (vysvětlení) správního řádu. Tedy, že by správní orgán provádějící kontrolu podle zákona o státní kontrole byl oprávněn nahradit

institut vysvětlení či důkazu svědeckou výpovědí záznamem o obsahu výpovědi osoby do protokolu.

31. Pokud tedy správní orgán zaznamená obsah výpovědi osoby do protokolu, aniž by byly dodrženy podmínky stanovené v § 55 správního řádu, je nutné vyjádření takové osoby považovat za vysvětlení podle § 137 správního řádu. Z takového vyjádření osoby pak není správní orgán oprávněn v dalším řízení vycházet, resp. opírat o něj své skutkové závěry, neboť podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.

32. Na poli trestního práva dospěla judikatura k obdobnému závěru. V rozsudku ze dne 3. 10. 2012, čj. 7 Tdo 116/2012-42 (dostupný na www.nsoud.cz) Nejvyšší soud uvedl: „*Jinak tomu je, pokud jde o výpovědi svědků, kterými byli policisté zasahující na místě činu a kteří rovněž potvrzovali, že poškozený D. L. se před nimi vyjadřoval k věci tak, že za pachatele svého napadení označoval obviněnou. Pokud se policisté před zahájením trestního stíhání v rámci šetření na místě dotazovali poškozeného na to, co se stalo, vyžadovali tím od něho vysvětlení podle § 158 odst. 3 písm. a) tr. ř. a měli o takovém vysvětlení sepsat úřední záznam podle § 158 odst. 5 tr. ř. (ve znění účinném v době činu). Úřední záznam podle tohoto ustanovení ovšem nebylo možné použít jako důkaz. Nepoužitelnost úředního záznamu o vysvětlení podaném podle § 158 odst. 3 písm. a) tr. ř. nebylo možno obejít tím, že policisté byli v postavení svědků vyslechnuti k tomu, jak se k věci před nimi poškozený při jejich šetření na místě vyjadřoval. Lze proto přisvědčit obviněné v tom, že svědecké výpovědi policistů byly nepoužitelným důkazem. Odhlédne-li se od svědeckých výpovědí policistů, nevystává tím v otázce totožnosti obviněné s pachatelem útoku proti poškozenému extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy, protože zbývající důkazy, které byly provedeny bezvadně a kterými byly svědecké výpovědi zdravotnických pracovníků záchranné služby, evidentně jsou dostatečným podkladem skutkových zjištění soudů“.*

33. Obdobný závěr učinil také Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 13.2.2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, kde v bodě 34 uvedl, že „*v řízení navazujícím na státní kontrolu má mimořádný význam ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu, které označuje za nepřípustný důkazní prostředek záznam o podání vysvětlení (tedy nikoliv protokol o státní kontrole, jak se mylně domnívá stěžovatelka). Samozřejmě nepřípustnost použití záznamu o podání vysvětlení není absolutní – jistě je možné se svědka v průběhu svědecké výpovědi dotazovat například na důvody odlišnosti jeho výpovědi od vysvětlení, které podal před zahájením správního řízení. Nicméně k tomu, že čtením záznamu o podání vysvětlení nelze ve správním řízení plnohodnotnou svědeckou výpověď nahradit, existuje již bohatá judikatura zdejšího soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010 č. j. 1 As 34/2010-73, publikovaný pod č. 2208/2011 Sb. NSS). Z tohoto pohledu lze hodnotit jako pochybení oblastního inspektorátu, že využil při ústním jednání jako důkazní prostředek“.*

34. Totéž, co bylo uvedeno ve vztahu k vysvětlení § 55 a vysvětlení podle § 137 správního řádu, platí ve správním řízení ve věci správních deliktů i pro provedení účastnické výpovědi. Ač se správní řád nezmiňuje o výsledku účastníka řízení, je nezbytné ve věci správních deliktů analogicky vycházet z ustanovení § 89 odst. 2 věta první trestního řádu, podle kterého může za důkaz sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi

obviněného a svědků, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro trestní řízení a ohledání. Jak má být při výpovědi obviněného postupováno stanoví § 91 až 95 trestního řádu. Z těchto ustanovení vyplývá nejen to, že výpověď obviněného je v rovině trestněprávní jedním ze základních důkazů, nýbrž také to, že výpověď obviněného je použitelným důkazem teprve tehdy, pokud je provedena postupem podle § 91 až 95 trestního řádu. Vyjádření obviněného učiněná mimo výpověď obviněného tak důkazem nejsou. V řízení o správním deliktu tak bude vyjádření účastníka řízení (obviněného) jako důkaz použitelné teprve tehdy, pokud bude učiněno v rámci jeho účastnické výpovědi provedené analogicky podle ustanovení § 91 až 95 trestního řádu.

35. Protokol o státní kontrole tak má, za podmínek popsanych rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, vypovídací hodnotu pouze co do vlastních zjištění kontrolních pracovníků, nikoli co do obsahu výpovědi osob při kontrole vytěžených, aniž by byl proveden důkaz jejich svědeckou výpovědí či účastnický výslech. Správní orgány nebyly oprávněny v neprospěch žalobce vycházet z protokolu o podaném vysvětlení ze dne 17. 2. 2012 (odst. 24) a z protokolu o kontrole na úseku zaměstnávání cizinců z 15. 8. 2012 (odst. 25).

36. Oblastní inspektorát práce v prvostupňovém rozhodnutí na základě provedených důkazů konstatoval: *„Práce kuchařů, vykonávaná tak, jak byla zjištěna v průběhu kontroly u účastníka řízení (viz výše), je typická závislá práce, kterou lze dle ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, vykonávat výlučně v základním pracovněprávním vztahu. Osoby V.H.N., V.Ch.V. nevykonávaly pro účastníka řízení práce kuchaře jako podnikatelé, tedy ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, samostatně vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, ale jako práci závislou ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance.“* Dále je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno: *„Podle skutkového stavu, zjištěného kontrolory CÚP, pan V.H.N. a V.Ch.V. nevykonávali v době kontroly činnost jménem a na odpovědnost „SDRUŽENÍ PANDA GASTRONOMIE SERVIS“, ale závislou práci ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, tedy vykonávali práci ve vztahu nadřízenosti účastníka řízení jako zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem účastníka řízení jako zaměstnavatele, podle pokynů účastníka řízení jako zaměstnavatele a tuto práci vykonávali osobně. OIP má za prokázané, že účastník řízení umožnil výkon závislé práce osobám V.H.N. a V.Ch.V. mimo pracovněprávní vztah, čímž se dopustil správního deliktu na úseku zaměstnanosti umožnění výkonu nelegální práce podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb.“*

37. Důkazy, které provedl oblastní inspektorát práce a ze kterých učinil uvedená skutková zjištění, neskýtají oporu pro závěr o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Na základě zjištěných skutečností nelze dospět k závěru, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tj. osobní výkon práce, soustavnost výkonu práce, výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, existence podřízenosti.

38. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: *„Práce kuchařů vykonávaná zjištěnými osobami byla vykonávána pouze jako dílčí pracovní krok v řetězci, kdy kmenoví zaměstnanci vykonávající práci číšníků a servírek přijímali objednávky od zákazníků*

provozovny, tuto objednávku předali zjištěným osobám vykonávajícím práci kuchaře a kmenovým zaměstnancům, kteří vykonávali totožnou činnost, a následně po zhotovení pokrmu byl tento pokrm opět předán kmenovým zaměstnancům, kteří jej vydali zákazníkovi provozovny. Ze shora uvedeného pracovního postupu lze mimo skutečnost konstatovanou v Protokolu o kontrole na úseku zaměstnávání cizinců č.j. 6953-4/2012-166500-031, ze dne 15.8.2012, že nebylo možné vyčlenit a odlišit výsledek práce zjištěných osob od kmenových zaměstnanců účastníka řízení, vyvodit také skutečnost, že vzhledem k provázanosti zjištěných osob s kmenovými zaměstnanci účastníka řízení, není doba stanovená v předmětné smlouvě o dílo pouhým rozmezím, kdy zjištěné osoby mohly zhotovovat dílo, ale pracovní dobou, po kterou musely být na provozovně přítomny, neboť byly vázány objednávkami, které přicházely v provozní době provozovny. V předmětné smlouvě o dílo je dále uvedeno, že veškerá veřejnoprávní rozhodnutí potřebná podle právních předpisů k provádění práce zabezpečuje objednatel. Ve shora uvedené smlouvě je také uvedeno, že objednatel se zavazuje, že po celou dobu provádění díla zabezpečí zhotoviteli sociální zařízení (šatnu, WC, umývárnu). Vše shora uvedené svědčí o snaze zastřít uzavřením smlouvy o dílo výkon závislé práce a vyhnout se tak povinnosti uzavřít s dotyčnými osobami pracovní právní vztah. Odvolací orgán nemá důvodných pochybností o tom, že zjištěné osoby V.H.N., nar... a V.Ch.V., nar. ..., vykonávaly pro účastníka řízení závislou práci.“ Žalovaný učinil závěr: „Odvolací orgán zhodnotil všechny skutečnosti jednotlivě i v jejich souhrnu a ztotožnil se se závěrem oblastního inspektorátu práce, že se účastník řízení dopustil správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1, zákona o zaměstnanosti a to tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí oblastního inspektorátu práce. Oblastní inspektorát práce se při svém rozhodování zabýval jak formální, tak materiální stránkou správního deliktu.“

39. Dle názoru soudu oblastním inspektorátem práce učiněná skutková zjištění neskytají oporu pro závěr o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Na základě zjištěných skutečností nelze dospět k závěru, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tj. osobní výkon práce, soustavnost výkonu práce, výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, existence podřízenosti. Na základě skutkových zjištění, jak jsou uvedena výše, nelze dospět k závěru o „snaze zastřít uzavřením smlouvy o dílo výkon závislé práce a vyhnout se tak povinnosti uzavřít s dotyčnými osobami pracovní právní vztah“. Zásadní je v první řadě skutečnost, že žádnými řádně provedenými důkazními prostředky nebyla vyvrácena obrana žalobce, že se v případě pana V.H.N. a pana V.Ch.V. jednalo o podnikání na základě smlouvy o sdružení. Obrana žalobce byla specifikována v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, kde žalobce v závěru své argumentace uzavírá, že „se jednalo o řádný obchodně závazkový právní vztah, založený smlouvami v souladu s příslušnými ustanoveními občanského zákoníku a obchodního zákoníku“.

40. Nevyvrácená obrana žalobce vnáší do řízení důvodné pochybnosti o tom, zda skutkový děj proběhl tak, jak jej v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly správní orgány obou stupňů, nebo zda proběhl tak, jak tvrdil žalobce. Pokud by platila skutková verze předestřená žalobcem, o výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti by se jednat nemohlo. Kusá skutková zjištění zcela znemožňují posouzení,

zda je pravdivé tvrzení žalobce, resp. M.P., nebo naopak závěr, ke kterému dospěly oba správní orgány.

41. V průběhu správního řízení došlo k porušení ustanovení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

42. Procesní pochybení správních orgánů je nezbytné považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Správní orgány nerespektovaly základní pravidla dokazování v řízení o správním deliktu, čímž nezjistily stav věci v rozsahu, který by nevyvolával důvodné pochybnosti. Závěry správních orgánů učiněné na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu jsou přinejmenším předčasné.

Závěr

43. Žalobce byl ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. zkrácena na svých subjektivních veřejných právech rozhodnutím správního orgánu. Žaloba je důvodná. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř.s. Současně vyslovil podle § 78 odst. 4 s.ř.s., že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku. Protože soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, nemohl se zabývat žalobními body směřujícími do věci samé.

V. Náklady řízení

44. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

45. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

46. Odměna advokáta sestává ze dvou úkonů právní služby, a to z jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci) a jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby). Zástupce žalobce k výzvě soudu podáním doručeným soudu dne 23. 7. 2013 odstranil vady žaloby, když uvedl do souladu petit žaloby s rozhodnutím, které k žalobě připojil a odstranil vady návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby. Tento úkon právní služby soud neposoudil jako náklad důvodně

vynaložený a do odměny advokáta jej nezapočítal. Za dva úkony právní služby a dva režijní paušály náleží advokátovi odměna 6.800,- Kč. DPH z této částky činí 1.428,- Kč. Odměna advokáta činí 8.228,- Kč.

47. K odměně advokáta bylo připočteno 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Do nákladů řízení nebyl započten zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě 1.000 Kč podle položky 20 Sazebníku poplatků, neboť návrhu nebylo vyhověno a žalobce tak neměl v této části soudního řízení úspěch.

48. Náklady řízení tak činí 11.228,- Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. října 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová